

GARAGE SOUL

Garagerockbetegnelsen har særlig blitt knyttet til band som The Kingsmen, The Trashmen, Paul Revere & The Raiders og The Sonics. Dette er rå, rufsete og vill rock'n'roll som oppsto i USA og Canada tidlig på 60-tallet like i forkant av bølgen med engelske beat- og R&B-grupper med Beatles, Stones, Animals og Yardbirds i spissen. Dette kulminerte da rocken ble psykedelisk på slutten av 60-tallet, og albumrocken fortrenget singelformatet. Siden har garasjerocken hatt mange revivalperioder, senest på 90-tallet, da svenske The Hives og en rekke Detroit-baserte grupper med The White Stripes i spissen slo igjennom.

Mange av garasjerockerne gjorde coverversjoner av svarte rhythm & blues-artister fra 50- og 60-tallet. Låtene var uptempo og en av de store inspirasjonskildene var nylig avdøde Bo Diddley som krydret sin karakteristiske latinamerikansk-karibiske mambo-beat med maracas, mens garasjebandene sverget til tamburin.

Rock'n'roll-ikonet Iggy Pop illustrerer perfekt hvilken betydning Bo Diddley har hatt for hans utvikling. Med sitt band Iguanas spilte Iggy inn Bo Diddleys "Mona" i 1966, året da garasjerocken nådde sin største utbredelse.

I garasjemusikkens inspirasjoner inngår Bo Diddleys uhemmede call-response-refrenger og besvergende sang i en soultradisjon av uptempo screamere og shoutere, med opprinnelse i Little Richards "Good Golly Miss Molly", ført videre med Larry Williams' "Dizzy Miss Lizzie", James Browns "Good Good Lovin'", The Isley Brothers' "Shout", Barry Strongs "Money", The Contours' "Do You Love Me", Nathanael Mayers' "Village Of Love", Nat Kendrick & the Swans' "Mashed Potatoes", Bobby Blands "Turn On Your Lovelight", Otis Reddings "Shout Bamalama", Wilson Picketts "Land of Thousand Dances" og de fleste av hans 60-tallsinnspillinger. Den eneste hvite i denne flokken måtte være Lonnie Mack som med sin gospelstemme og tremologitar definerer soul á la garage. For gitar snarere enn blåsere er instrumentet som besvarer garasjesoul-sangeren, og derfor er svart gospel fra 60-tallet en garasjesoul-inspirasjon. Sjekk Staple Singers med Pop Staples på gitar. Alle disse innspillingene kan kalles original garasjesoul, med et melodisk grunnlag i 50-tallsrocken, men med vokalteknikken og call-response-mønsteret fra gospel.

90- og 2000-tallets garasjerockere har erkjent inspirasjonene fra soulveteraner som Andre Williams og Nathanael Mayer, og sågar spilt inn album sammen med dem på plateselskaper som Sympathy For The Record Industry, In The Red, Fat Possum og Alive. Ulike retro-orienterte band på disse selskapene kan i dag kalles garasjesoul ut fra hvor mye av disse inspirasjonskildene de har med i sin musikk. Detroit-scenen har hele tiden vært sentral for garasjerock, R&B og soul. En av de første blåøyde soulartistene, Mitch Ryder med sitt band The Detroit Wheels, nådde de amerikanske hitlistene i 1966 med en eksplosiv, melodios og gitardrevet soulmusikk som kan kalles tidlig hvit garasjesoul. Rutinerte Detroit Cobras er de fremste representantene i dag for garasjesoul, med sitt gjennomførte repertoar av obskure coverlåter tatt fra 50- og 60-tallet. Med vokalist Rachel Nagy og gitarist Mary Ramirez i front er de også et band som kombinerer klassisk 60-talls girl group-image fra The Shangri Las med sin tøffe og råde soul/R&B.

Øyvind Pharo